

ทำตามพ่อ

18 ก้าวของพ่อพรหมา

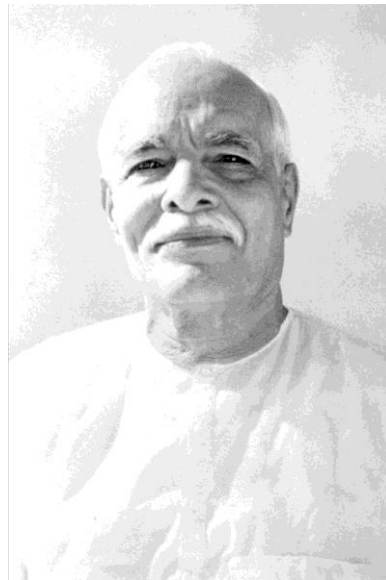
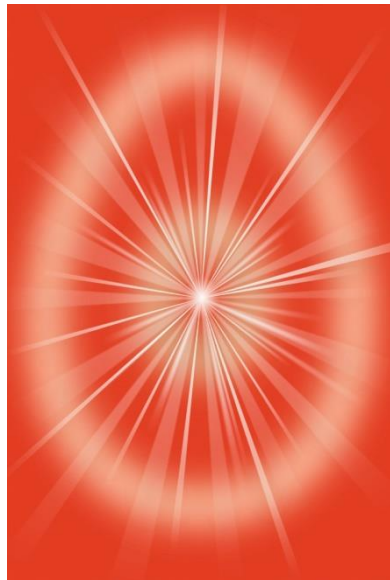
“ลูกมีความรักต่อพ่อ แต่ลูกผู้มีความรักอย่างมาก
และใกล้ชิดพ่อบามากที่สุด คือ ลูกผู้ทำตามพ่อ
ในทุกก้าว”

กล่าวโดย ศิวะผู้เป็นภควาน

“การทำตามพ่อ”

หมายถึง การทำตาม
กิจกรรมของพ่อพรหมา
ให้แต่ละก้าวของความคิด
คำพูด และการกระทำ
ตามรอยเท้าพ่อพรหมา

พวกเรากล่าวเรียก “ภควานผู้เป็นพ่อที่นิราการ (ไม่มีร่างกาย)”
ด้วยความรักว่า “พ่อศิวะ” และเรียก “พรหมา” ว่า “พ่อพรหมา”

สารบัญ

ก้าวแรก: สละละทิ้งอย่างสมบูรณ์

ก้าวที่สอง: เชื้อฟงเสมอ

ก้าวที่สาม: จงรักภักดีในทุกความคิด

ก้าวที่สี่: ผู้รับใช้ที่ไม่กลัว

ก้าวที่ห้า: มหาราชผู้ไม่กังวล

ก้าวที่หก: อยู่เหนือความเกียจคร้านและความไม่ระมัดระวัง

ก้าวที่เจ็ด: โยคีผู้สูงส่งที่สุด

ก้าวที่แปด: นิ่งเหมือนกันบึงมหาสมุทร

ก้าวที่เก้า: แบบอย่างความเรียบง่าย

ก้าวที่สิบ: ตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของความอดทน

ก้าวที่สิบเอ็ด: ผู้รักมูรลี (คำสอนอันยิ่งใหญ่และสูงส่งของพ่อศิวะ)

ก้าวที่สิบสอง: อวตารของการประหยัด

ก้าวที่สิบสาม: ผู้ให้ความเคารพต่อทุกคน

ก้าวที่สิบสี่: การกระทำอย่างสมดุล

ก้าวที่สิบห้า: ตัวอย่างผู้ให้แรงบันดาลใจ

ก้าวที่สิบหก: ผู้ประทานโชค

ก้าวที่สิบเจ็ด: สักขีพยานที่ละวาง

ก้าวที่สิบแปด: อยู่ร่วมกับพ่อศิวะ

ก้าวแรก: สละละทิ้งอย่างสมบูรณ์

พ่อพรหมาได้สละละทิ้งทุกสิ่ง ท่านไม่ได้คิดว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น
หรือจะเกิดขึ้นอย่างไร ทันทีเมื่อได้รับสัญญาณจากพ่อศิวะ
ท่านสละละทิ้งในหนึ่งวินาที

ท่านอุทิศร่างกายตัวเอง ท่านอุทิศทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดโดยไม่กังวล
ถึงอนาคต เพราะท่านมีศรัทธาว่า “การให้ไม่ใช่การให้ แต่เป็น
การได้รับกลับมาหลายล้านเท่า” ท่านได้อุทิศความสัมพันธ์ทั้งหมด
โดยไม่ได้สละละทิ้งสิ่งใด แต่ท่านเปลี่ยนทุกสิ่งจากทางโลกเป็น
ทางธรรม ท่านอุทิศพุทธิ (ปัญญา) ที่หลงพะนงตนจาก
สำนึก “ฉัน” และ “ของฉัน”

ด้วยการสละละทิ้งนี้ ท่านได้กลับมาบริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น
และเป็นผู้ให้ความสุขเสมอด้วยร่างกาย จิตใจ และพุทธิตัวเอง

ก้าวที่สอง: เชื้อฟังเสมอ

ตลอดเวลาและในทุกสิ่ง ไม่ว่าความก้าวหน้าของตัวเอง
หรือให้การหล่อเลี้ยงยัญนี้ พ่อพรหมมาอยู่อย่างเป็นเครื่องมือ

ท่าน คือ อาตมาพิเศษ ผู้มีบทบาทเป็นเอกลักษณ์
ที่ได้ถูกกำหนดไว้ในละคร ท่านเล่นบทบาททั้งแม่และพ่อ
ขณะเป็นเครื่องมือให้การหล่อเลี้ยงยัญนี้

ท่านอยู่อย่างเชื้อฟังเสมอ แม้งานสถาปนาโลกใหม่เป็น
งานยิ่งใหญ่มาก ท่านไม่เคยไม่เชื้อฟังคำสั่งพ่อคิระ ท่านมีทัศนคติ
ที่น้อมรับและพร้อมเสมอในการทำตามและนำไปปฏิบัติ

ตลอดเวลา

ก้าวที่สาม: จงรักภักดีในทุกความคิด

ภรรยาผู้จงรักภักดีต่อสามีไม่สามารถจดจำใครนอกจาก
สามีตัวเองเท่านั้น

ในทำนองเดียวกัน ความจงรักภักดีของพ่อพรหมาได้แสดงให้เห็น
ในทางปฏิบัติด้วยสำนึกว่า
“ไม่มีใครนอกจากพ่อศิวะผู้เดียวเท่านั้น”

ขณะเป็นเครื่องมือในการทำงานสถาปนาโลกใหม่ ด้วยศรัทธาเดียว
และการคำนึงเพียงจากพ่อศิวะ ท่านชนะสถานการณ์แปรปรวน
ทั้งหมดอย่างง่ายดายและให้แรงบันดาลใจแก่ผู้อื่นด้วย

ก๊าวที่สี่: ผู้รับใช้ที่ไม่กลัว

คุณสมบัติพิเศษของงานรับใช้ คือ

ด้านหนึ่ง พ่อพรหมาเป็นผู้รับใช้โลกที่อ่อนน้อมถ่อมตนอย่างมาก
และอีกด้านหนึ่ง ท่านมีอำนาจของความรู้มากเท่าที่ท่านถ่อมตน
แล้วท่านเป็นเป็นมหาราชาที่ไม่กังวลตามนั้น

การไม่กลัวสัจจะ คือ คุณสมบัติพิเศษของงานรับใช้ ไม่ว่าญาติมิตร
นักการเมืองและผู้นำศาสนาต่อต้านท่านมากเพียงใด เพราะนี่คือ
ความรู้ใหม่ พวกเขาเหล่านั้นไม่สามารถทำให้
ท่านสั่นคลอนได้แม้แต่น้อยจากสภาพสัจจะและการไม่กลัว

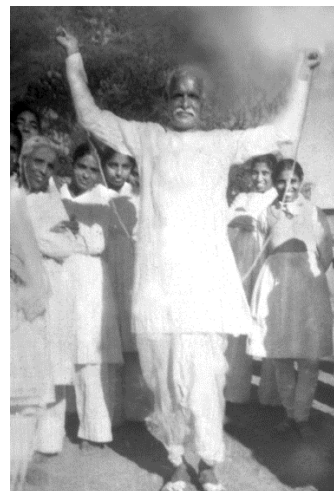
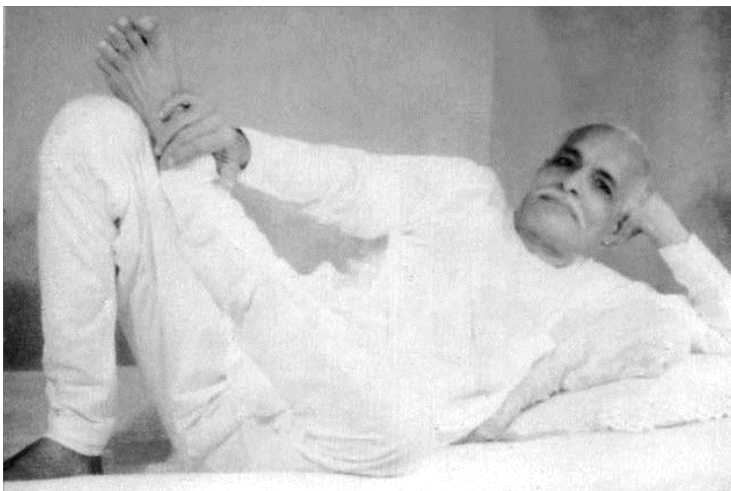

ก๊าวที่ห้า: มหาราชผู้ไม่กังวล

ความมหัศจรรย์พิเศษของพ่อพรหมา คือ ท่านไม่มีผู้มีร่างกาย
เป็นตัวอย่างที่มองเห็นได้อยู่เบื้องหน้า ศรัทธาที่ไม่สั่นคลอนและ
พ่อศิวะเป็นสิ่งคำจุนท่าน พุทธิของท่านเบาสบายเสมอและใบหน้า
ของท่านแสดงถึงการเป็นมหาราชผู้ไม่กังวล

ได้มีลูก 350 คน ในตอนเริ่มต้นยัญนี้ ครั้งหนึ่งไม่มีแม้แต่ข้าวสาร
ที่ต้องเลี้ยงดูลูกทั้งหมดได้ตามเวลา แต่ท่านมีทัศนคติว่า
“นี่คือ ความรับผิดชอบของพ่อศิวะ ไม่ใช่ของฉัน ฉันและลูกทั้งหมด
คือ ลูกพ่อศิวะ ฉันเป็นเพียงเครื่องมือของพ่อ”

พ่อพรหมาไม่ได้ใช้พุทธิตัวเองคิดว่า “ฉันไม่รู้ถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น
ทุกคนจะต้องอดอาหารหรือไม่ ?” โดยทั่วไปในสถานการณ์เช่นนี้
ความคิดอ่อนแอและความสงสัยเกิดขึ้นได้ แต่ท่านมีเพียง
ความคิดทรงพลังเท่านั้น นี่คือ คุณสมบัติพิเศษการอุทิศตัว

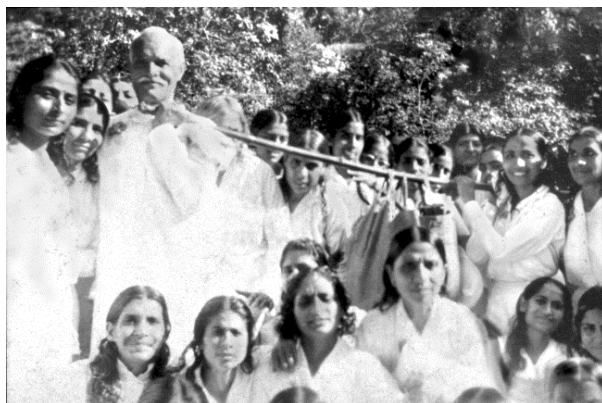

ก้าวที่หก: อยู่เหนือความเกียจคร้าน และความไม่ระมัดระวัง

มีการกล่าวว่า โยคีแท้จริง คือ ผู้ชนะการนอนหลับ ไม่เคยมี
สิ่งซึ่งบอกความเหน็ดเหนื่อยใดในชีวิตพ่อพรหมา แม้ร่างกายแก่ชรา
แต่ท่านต้องแะทั้งวันทั้งคืนในการเปลี่ยนแปลงสังสารของ
อาตมามนุษย์

พ่อพรหมาไม่เคยพักผ่อนสิ่งใดเพราะความเกียจคร้าน ท่านไม่เคย
ทำอะไรแบบขอไปที แต่ด้วยใจเต็มเปี่ยม ด้วยความมุ่งมั่น
ท่านทำให้งานเสร็จสิ้นลงด้วยความกระตือรือร้นอย่างมาก

ไม่ว่าสถานการณ์เป็นเช่นไร หรือมีอุปสรรคมากมายเพียงใด
แม้หากเริ่มแรกดูเหมือนว่างานเป็นไปไม่ได้ แต่ท่านพบหนทาง
ทำให้งานสำเร็จเสมอ ท่านได้มีประกายโชติช่วง พลังจิตใจ
ความมุ่งมั่น และการทำตามสัญญาของตัวเองที่ให้ไว้

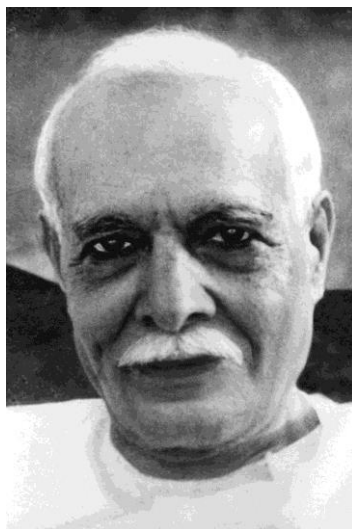
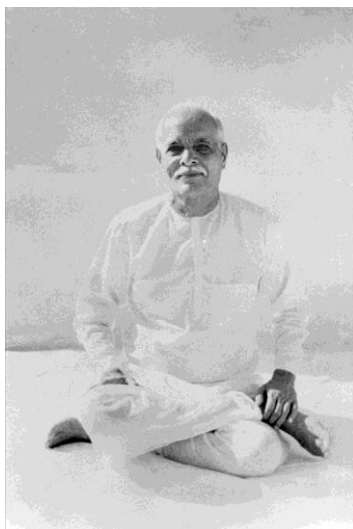

ก้าวที่เจ็ด: โยคีผู้สูงส่งที่สุด

พ่อพรหมอยู่เหนือและละวางจากร่างกาย หมายถึง สภาพไม่มีร่างกาย
เมื่อท่านมองไปยังผู้ใด ผู้นั้นมีประสบการณ์ละวางจากร่างกายด้วย
เมื่อใครมาอยู่เบื้องหน้าท่าน ไม่มีใครปรารถนาแม้แต่จะพูดและ
พวกเขาจะได้รับการแก้ไขปัญหาทั้งหมดโดยอัตโนมัติ

ในช่วงสุดท้ายชีวิตของพ่อพรหม ทุกคนเพียงแต่สัมผัสความสงบ
และเงียบงันในห้องท่าน ท่านทำทุกการกระทำใน “โยคยุกต์”
(มีโยคะกับพ่อศิวะเสมอ) ขณะเขียนจดหมาย พบปะผู้คน หรือรับฟังลูก
ท่านคงอยู่ในการจดจำพ่อศิวะเสมอ ท่านรับประทานอาหาร
อย่างช้ามากและจะเตือนทุกคนด้วยการถามว่า “ลูก ลูกกำลัง
รับประทานอาหารกับใคร ?”

ในเวลาอาบน้ำ ท่านบอกตัวเองว่า “ฉันกำลังรดน้ำบนพ่อศิวะ”
ด้วยสิ่งนี้ ท่านทำให้โยคะเป็นเรื่องน่าสนุกสนานในทุกการกระทำ

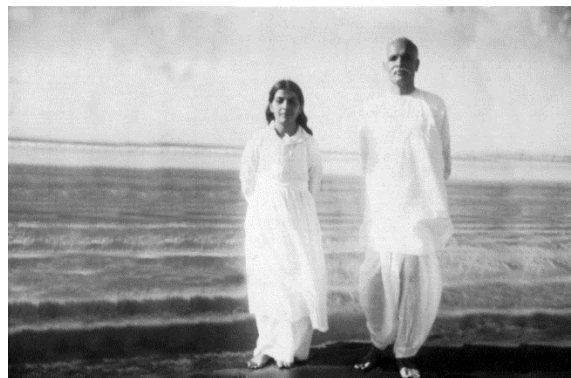

ก้าวที่แปด: นิ่งเหมือนกันบึงมหาสมุทร

ในเมืองกราจี เมื่อลูกเคยไปนั่งชายฝั่งทะเล พ่อพรหมถ่ายทอดบทเรียนมากมายให้แก่ลูกว่า “ลูกกำลังเห็นคลื่นมหาสมุทรใช่ไหม ? มองดูว่าคลื่นมหาสมุทรซัดเข้ามา แล้วก็จากไป ลูก คือ ลูกของมหาสมุทรความรู้ เมื่อคลื่นมาเข้าในจิตใจลูก ลูกต้องเก็บคุณธรรมจากพ่อคือผู้เป็นมหาสมุทร แล้วทำให้คลื่นมาจากไป”

พ่อพรหมบอกว่า “ลูกมองดู แม้หากลูกโยนขยะลงในมหาสมุทร ขยะนั้นถูกพัดเข้าฝั่ง ในทำนองเดียวกัน ไม่ควรมีขยะใดหลงเหลืออยู่ในจิตใจลูกด้วย”

เมื่อนักดำน้ำดำลงไปใต้มหาสมุทร เขานำไข่มุกและเพชรพลอยกลับมาจากมหาสมุทร เช่นเดียวกัน ลูกต้องไตร่ตรองมหาสมุทรความรู้ เข้าสู่ความลึกล้ำของความรู้ แล้วลูกจะพบไข่มุก อัญมณี และเพชรอันล้ำค่า อาจมีคลื่นมากมายบนผิวน้ำมหาสมุทร แต่เป็นความนิ่งที่สุดอยู่ข้างใต้มหาสมุทร ลูกต้องกลับมานิ่งและอดกลั้นเช่นนั้นด้วย

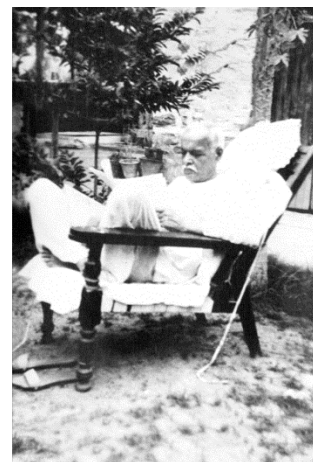
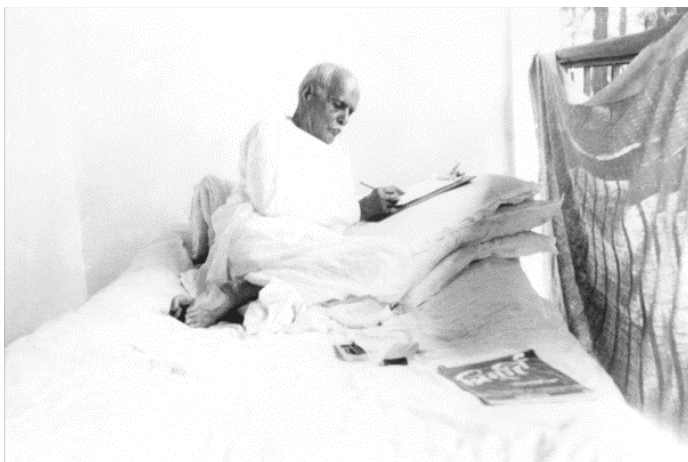

ก้าวที่เก่า: แบบอย่างความเรียบง่าย

พ่อพรหมเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ในความเรียบง่าย ท่านใช้ชีวิต
ในห้องเล็ก ๆ ที่เก่ามุงด้วยหลังคาสังกะสี ท่านใช้ห้องนี้เป็นห้องนอน
ห้องอาหาร ห้องทำงาน และสถานที่พบลูก ในห้องมีผ้าปูที่นอนสีขาว
และกำแพงทาสีขาว

พ่อพรหมไม่ได้ตกแต่งตัวเองและห้องของท่านด้วยสิ่งที่มีประติษฐานขึ้นมา
ท่านบอกลูกว่า “ใครก็ตามที่ให้แม่แต่หนึ่งสตางค์เพื่องานรับใช้ของอิศวร
หนึ่งสตางค์นั้นมีความมากกว่าแสนบาท นั่นคือ หนึ่งสตางค์สำหรับทำให้
อாதมานุษย์กลับมาบริสุทธิ์และเพื่องานรับใช้ให้ความสงบแก่มวลมนุษย
ฉันไม่สามารถใช้เงินนั้นเพื่อความสะดวกสบาย หรือความสุขให้ตัวเอง
นั่นหมายถึง ความไม่ซื่อสัตย์กับสมบัติมีค่าที่ได้รับมาด้วยความไว้วางใจ”

ด้วยการนั่งในห้องนี้ พ่อพรหมเป็นภาพลักษณ์ผู้ทำงานรับใช้ที่ให้
ชีวิตใหม่แก่อาตมามากมาย หลายคนมานั่งห้องนี้ได้มีประสบการณ์
ความสุขในการพบพ่อศิวะและเกิดความคิดของการอุทิศตัวให้พ่อศิวะ

ก้าวที่สิบ: ตัวอย่างสมบูรณ์แบบ ของความอดทน

พ่อพรหมได้เผชิญข้อทดสอบมากมายในหนทางนี้ ข้อทดสอบแรก
คือ คำพูดไม่ดีและการทำร้ายหลายรูปแบบจากผู้คน
ข้อทดสอบที่สอง คือ อุปสรรคต่าง ๆ ที่เข้ามาในการสถาปนาตัณหา
ข้อทดสอบที่สาม คือ ลูกบางคนกลายเป็นคนทรยศและต่อต้านตัณหา
เพราะไม่พอใจกับเรื่องเล็ก หรือใหญ่ก็ตาม

ในทุกสถานการณ์ พ่อพรหมอยู่อย่างเบาและทำให้ผู้อื่นเบาด้วย
ท่านสอนบทเรียนความอดทนด้วยความอ่อนหวาน ความปรารถนาดี
และความรู้สึกบริสุทธิ์แม้แต่กับผู้เข้ามาต่อต้านท่าน ทำให้
ผู้ต่อต้านท่านในวันนี้ แล้วพรุ่งนี้มาร้องขอท่านให้อภัยและกล่าวว่า
“พ่อ คือ พ่อแท้จริง” นั่นคือ ด้วยความอดทนของท่าน
ทำให้ผู้สอบตกลับมาสอบผ่าน

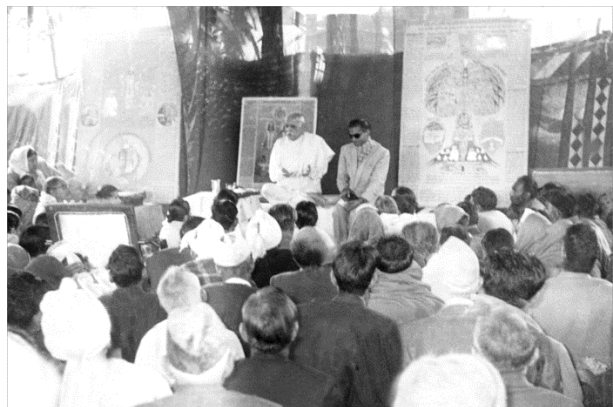

ก๊าวที่สิบเอ็ด: ผู้รักมูรลี

(คำสอนอันยิ่งใหญ่และสูงส่งของพ่อคิวง)

การทำสิ่งที่พ่อบอกให้ลูกทำในมูรลีของแต่ละวัน หมายถึง ลูก คือ ลูกที่ “สีกิลเธ” (จากหายไปนานและกลับมาพบพ่ออีกครั้งด้วยความรักอย่างยิ่ง) และเชื่อฟัง พ่อพรหมามีความรักอย่างลึกซึ้งต่อมูรลีและให้แรงบันดาลใจแก่ลูกด้วย ท่านถามลูกว่า “พ่อคิวงมาจากที่แสนไกล เพื่อพูดมูรลี มีครูอื่นใหม่ผู้มาจากที่แสนไกลเพียงเพื่อสอนลูก ?”

พ่อพรหมาไม่เคยขาดมูรลีแม้แต่หนึ่งวัน แม้ว่าท่านไปเมืองบอมเบย์ ด้วยเหตุบางอย่าง ท่านเขียนมูรลี แล้วมาเตศวรี (มารดาผู้มีคุณสมบัติของอิศวร หมายถึง มัมมา) เป็นผู้อ่านมูรลีนั้น แม้วันสุดท้ายของชีวิต เมื่อสุขภาพท่านไม่ดีอย่างมาก ท่านไม่ได้มีการสอนในชั้นเรียนเข้าวันนั้น แต่หลังจากการสอนในชั้นเรียนตอนเย็น ท่านเข้าสู่ “สภาพอวยักตะ” (สภาวะละเอียดอ่อน) ด้วยเหตุนี้ ท่าน คือ “มูรลีธร” (ผู้เป็นสवरูปมูรลี) ผู้รักมูรลี

ก้าวที่สิบสอง: อวตารของการประหยัด

คติพจน์ที่ชื่นชอบของพ่อพรหมา คือ ทำสิ่งยิ่งใหญ่ด้วยค่าใช้จ่ายน้อย
ท่านเชื่อว่า ควรใช้สมบัติมีค่าเล็กน้อย แต่ได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า
ยกตัวอย่าง สมบัติมีค่าในรูปความคิด ท่านกล่าวว่า คนทั่วไปสามารถ
มีประสบการณ์ความสำเร็จหลังจากการคิด 2-4 นาที
แต่ลูกควรทำได้เช่นนั้นใน 1-2 วินาที

พ่อพรหมบอกลูกอีกว่า สิ่งใดก็ตามที่ได้มีการประหยัด ไม่ว่าเวลา
หรือความคิด ลูกจะสามารถนำสิ่งนั้นมาปรับใช้ผู้อื่น ผู้ที่ประหยัดทรัพย์
สมบัติเท่านั้นสามารถให้ทานและทำบุญ ท่านสอนให้ลูกนำโยคะ
มาประยุกต์ใช้ แล้วในเวลาอันสั้นลูกสามารถได้รับผลอย่างมาก
และด้วยเพียงความคิดเล็กน้อยทำให้เกิดประสบการณ์อย่างมาก

แท้จริงแล้ว พ่อพรหมาได้ทำสิ่งต่าง ๆ มากมายในเวลาอันสั้น
ดังนั้น ทุกคนกล่าวว่า นี่คือ ความมหัศจรรย์ของท่าน

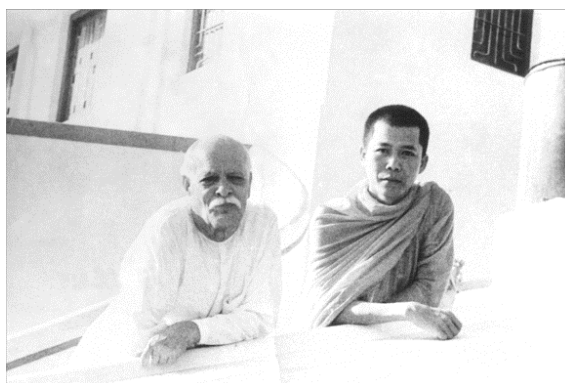
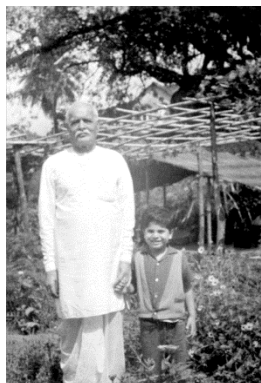
ก้าวที่สิบสาม: ผู้ให้การเคารพต่อทุกคน

พ่อพรหมาคิดเสมอว่า ท่าน คือ ผู้รับใช้ลูก และคารวะลูกผู้เป็นนาย ท่านให้ความรักที่เต็มไปด้วยการเคารพต่อลูกและเห็นว่า ลูกเป็นผู้ให้คุณประโยชน์ต่อโลกอนาคต

พ่อพรหมเห็นกุมาร กุมาริ และเยาวชนว่า เป็นผู้ท้าทายอาตมายิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงในโลก ท่านเห็นลูกเหล่านี้ทำสิ่งเป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ ท่านให้การเคารพต่อลูกและคิดว่าลูกเป็นอาตมายิ่งใหญ่ผู้ทำสิ่งมหัศจรรย์มากกว่าท่านด้วย

ขณะเดียวกัน พ่อพรหมาคิดว่า ผู้สูงวัยนั้นมีประสบการณ์ ท่านให้การเคารพว่าพวกเขาเท่าเทียมกับท่าน (ผู้สูงวัยเหมือนกัน) และท่านเห็นผู้อยู่ในพันธะด้วยการเคารพว่า พวกเขาเป็นอันดับหนึ่งในการจดจำพ่อศิวะ

พ่อพรหมเป็นอันดับหนึ่งในการเคารพทุกคน ด้วยสิ่งนี้ ทำให้ท่านกลายเป็นอาตมาที่ได้รับการเคารพอันดับหนึ่งอย่างยั่งยืนในเวลานี้และในอาณาจักรสวรรค์ ท่านเป็นอันดับหนึ่งที่มีค่าต่อการบูชารองจากพ่อศิวะ ท่านไม่เคยคิดว่า ท่านจะให้การเคารพต่อผู้อื่นเมื่อท่านได้รับการเคารพก่อน แต่ท่านคงอยู่ใน “สวมาน” (การเคารพตัวเอง) ของการเป็น “อาทิบิดา” (บิดาคนแรก) ท่านเป็นผู้ให้การเคารพต่อทุกคน

ก้าวที่สิบสี่: การกระทำอย่างสมดุล

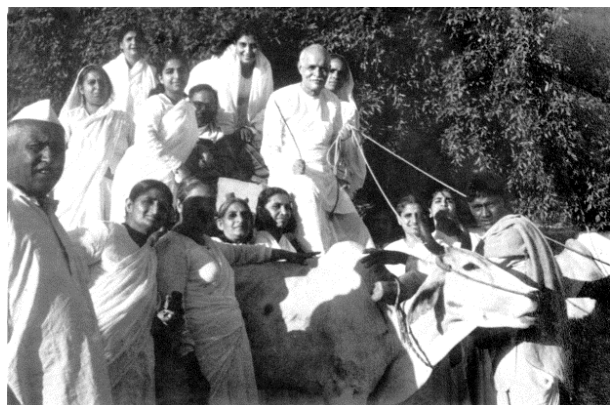
สมดุล หมายถึง เท่ากัน พ่อพรหมาเป็นตัวอย่างในการกระทำอย่างสมดุล ท่านแสดงให้เห็นถึงการจดจำพ่อคิวะ การทำตบะ และงานรับใช้อย่างเท่ากัน เท่ากันในพลังและความรัก เท่ากันในการมีความรักและอยู่อย่างละวาง

พ่อพรหมารักษาสมดุลในทุกสิ่ง ดังนั้น ทุกความคิด คำพูด การกระทำ และความสัมพันธ์ของท่านเป็น “อเลากิก” (เหนือทางโลกและร่างกาย) ที่มหัศจรรย์ ไม่ใช่ธรรมดา ทุกการกระทำของท่านกลายเป็นศิลปะ ไม่ว่าวิธีการมอง การเดิน การพูด เป็นต้น ทั้งหมดเป็นศิลปะ พื้นฐานสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาจากท่านสามารถ ทำให้พหุติตัวเองมีสมดุล

เมื่ออยู่กับลูก พ่อพรหมาบ้อนโกลี (ขนมหวาน) ให้ลูกด้วยความรักอย่างมาก และนำลูกไปปิกนิก แต่ขณะเดียวกัน ท่านหันเหจิตใจลูกจากอาหารและเครื่องดื่มภายนอกตามท้องถนนและหยุดความอยากในจิตใจลูก ท่านแน่วแน่มาก ในการให้ลูกทำงานรับใช้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย แต่ขณะเดียวกัน ท่านให้ลูกใส่ใจกับสภาพจิตใจและการเพียรพยายามของตัวเองด้วย ท่านบอกลูกเสมอว่า

ควรรักษาสมดุลระหว่างงานรับใช้ตัวเองและงานรับใช้ผู้อื่น

สมดุล คือ สิ่งทำให้ลูกยิ่งใหญ่ พ่อพรหมาสอนสิ่งนี้แก่ลูกด้วยการเป็นตัวอย่าง

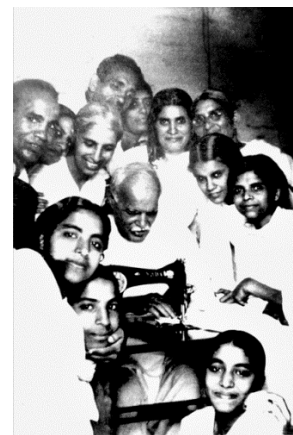

ก้าวที่สิบห้า: ตัวอย่างผู้ให้แรงบันดาลใจ

พ่อพรหมาไม่เพียงจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกภายนอกให้แก่ลูก ด้วยความไม่ไหวหวั่นสั่นคลอน อ่อนโยน มีพลังของท่าน ท่านปลุกฝัง ความเข้มแข็งและมั่นคงในลูก เมื่อใครเห็นใบหน้าที่ไม่เหน็ดเหนื่อย และมีความสุขเสมอของท่านทำให้ผู้อื่นกลับมาสู้และมีพลัง แม้หนทาง ที่พวกเราเดินไปด้วยกันนั้นสูงชันและเผชิญความยากลำบากมากมาย กระนั้นก็ตาม ไม่มีใครยอมแพ้ต่อความสิ้นหวัง หรือความอ่อนแอ

โมตรจิตของพ่อพรหมา คือ สมบัติมีค่ายิ่งใหญ่ที่สุด แม้ท่านมีอายุเข้าสู่ วัชรามากแล้ว แต่ท่านเป็นโยคีผู้ร่าเริงและสนุกสนานที่สุดในแต่ละวัน ท่านทำงานยาวนานหลายชั่วโมง ท่านทำงานรับใช้ทุกประการอย่างมี ประสิทธิภาพ รวมทั้งงานธรรมดาที่ไม่ต้องใช้ทักษะพิเศษใด ด้วยเจตนา ต่อการทำงานรับใช้ ความถ่อมตน และการอุทิศตัว พ่อพรหมากลายเป็น ตัวอย่างในทางปฏิบัติให้ทุกคน ท่านสอนวิธีให้ความร่วมมือต่อกัน

ขณะทำงานไปด้วย พุทธิของท่านแผ่แต่ไตร่ตรองญาณ แล้วกลายเป็นผู้มี ปัญญารอบรู้เพิ่มขึ้นหลายเท่าพร้อมทั้งจดจำพ่อศิวะอย่างเป็นธรรมชาติและ สม่่าเสมอ ท่านแสดงให้เห็นถึงวิถีกลับมาสำนึกการเป็นอาตมาอย่างสมบูรณ์

ก๊าวที่ลืบทก: ผู้ประทานโชค

พ่อพรหมาไม่เคยเห็นความอ่อนแอของใคร ยิ่งไปกว่านั้น
ท่านยกย่องสรรเสริญคุณสมบัติพิเศษของลูกแต่ละคน แล้วทำให้ลูก
เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและความสุข ด้วยการให้ลูกใช้
คุณสมบัติพิเศษในงานรับใช้ ท่านทำให้ลูกได้ประโยชน์จากการรับพลัง
จากพ่อคิเวเพื่อเปลี่ยนแปลงสังสารตัวเอง

หากใครรู้วิธีเย็บผ้า ท่านบอกว่า “นี่คือ งานรับใช้ที่ดีให้ยัญของ
อิศวร” เมื่อท่านเห็นผู้สูงวัย ท่านบอกว่า “ผู้สูงวัยสามารถทำเสวา
ได้อย่างมาก เพราะเป็นผู้มีประสบการณ์ เมื่อผู้สูงวัยถ่ายทอด
ประเด็นญาณบนพื้นฐานประสบการณ์ตัวเอง แล้วผู้ที่รับฟังสามารถ
สัมผัสสิ่งเหล่านั้นได้”

ด้วยสิ่งนี้ พ่อพรหมามองดูลูกผู้มาจากภูมิหลัง สถานที่ อายุ เป็นต้น
ที่แตกต่างกันไปด้วยสำนึกการเป็นอาตมา แล้วทำให้ลูกทั้งหมดต้องแะ
ในงานให้คุณประโยชน์ต่อโลกอย่างใดอย่างหนึ่ง

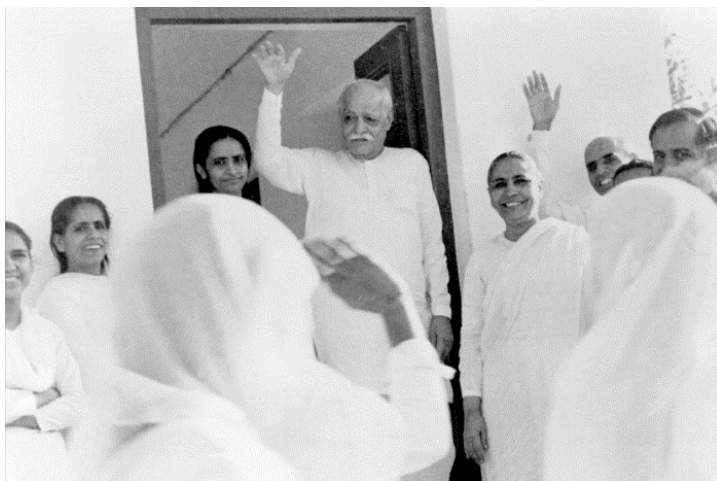
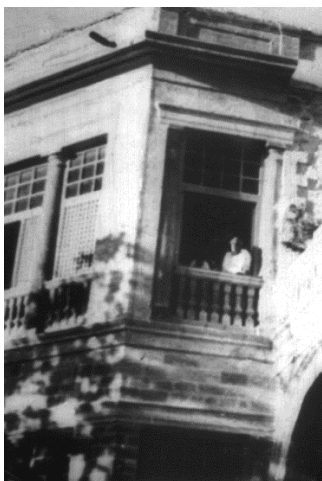
ก๊าวที่สิบเจ็ด: สักขีพยานที่ละวาง

พ่อพรหมาได้ฝึกฝนรากฐานสำนึกการเป็นอาตมาอย่างมั่นคงมาก ท่านเขียน

ในสมุดบันทึกตัวเองว่า “ฉัน คือ อาตมา ลูกผู้นี้ คือ อาตมา” และ
“โยโศทา (ภรรยาทางโลก) คือ อาตมา” นอกจากนี้ ท่านได้ฝึกฝนอีกสิ่งหนึ่ง
คือ การตั้งศาลให้คนงาน (อวัยวะและประสาทสัมผัสของร่างกาย)

และถามความเป็นอยู่ของคนงานเหล่านี้

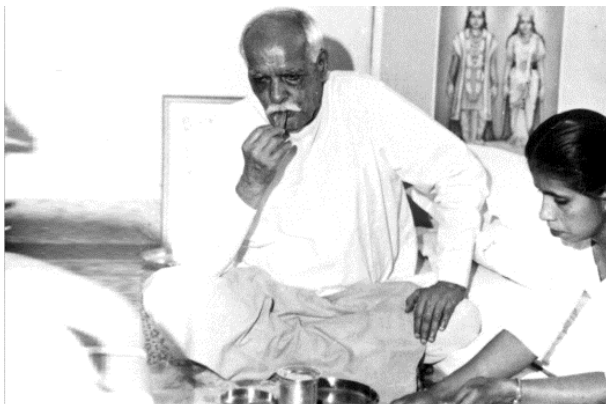
ลูกผู้เคยอยู่กับพ่อพรหมาในช่วงสุดท้ายชีวิตของท่าน ได้มีประสบการณ์ว่า
แม้ท่านทำกรรมขณะอยู่ในร่างกาย เดิน และเคลื่อนไหว เป็นต้น
ท่านอยู่อย่าง “อสรีระ” (ไม่มีสรีระ) ท่านทำให้ผู้อื่นรู้สึกถึง “สภาพพริศตา”
(สภาพแสงและเบา) ของท่านขณะอยู่ในร่างกาย แม้ท่านต้องสะสมบุญชีกรรรม
ในรูปความเจ็บป่วยทางร่างกาย แต่ท่านอยู่อย่างเป็น “สักขีพยานที่ละวาง”
ท่านไม่ตกภายใต้อิทธิพลสิ่งใดและไม่ให้ผู้อื่นรู้ว่าท่านกำลังสะสมบุญชีกรรรม
ของตัวเอง ไม่มีใครตระหนักเลยว่า พ่อพรหมากำลังเข้าสู่ “สภาพอวยักตะ”
(สภาพละเอียดอ่อน) เพราะท่านฝึกฝนเป็น “สักขีพยานที่ละวาง” และ
“อสรีระ” อย่างยาวนาน แล้วท่านให้ประสบการณ์สภาพนี้ในเวลาสุดท้าย

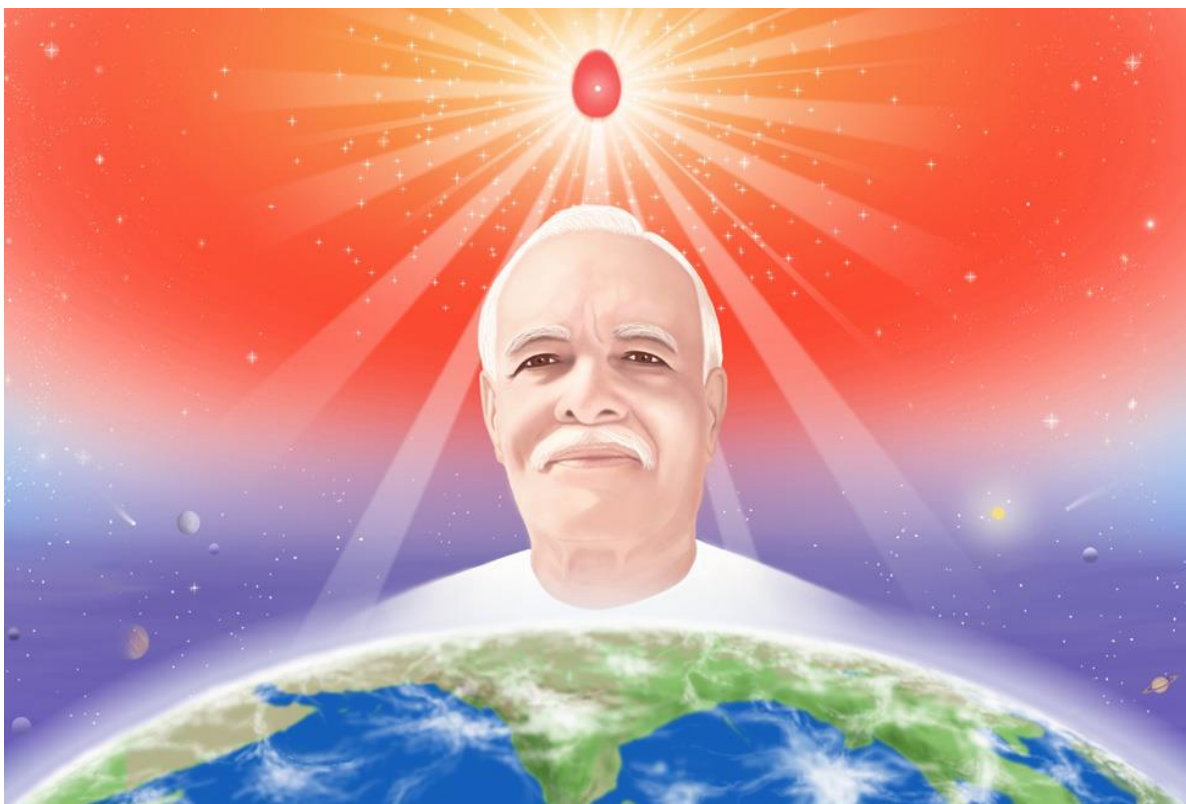

ก้าวที่สิบแปด: อยู่ร่วมกับพ่อคิเว

พ่อพรหมาได้มีความรักอย่างมากต่อพ่อคิเวบนพื้นฐานญาณ ท่านทำให้ทุกสถานการณ์เป็นเครื่องมือเพื่อท่านคงอยู่ในการจดจำพ่อคิเว ไม่ว่าสถานการณ์ใหญ่โตเช่นไร ท่านมีทัศนคติว่า “พ่อคิเว คือ ผู้ปกป้องรักษา ผู้ให้คุณประโยชน์ และผู้ดูแลทุกสิ่ง ดังนั้น นี่ไม่ใช่สิ่งใหม่” บางครั้งระหว่างพ่อพรหมาพูดมูรลี ท่านมีอารมณ์ความรักอย่างท่วมท้นต่อพ่อคิเวและหยุดถามลูกว่า “ลูกแต่ละคนมีความรักต่อพ่อคิเวมากเพียงใด ? ความรักที่สูงเท่าท้องฟ้า หรือสูงเท่าพรหมานต์ ?”

เพียงกล่าวว่า “พ่อคิเว พ่อคิเว” แล้วท่านจดจำพ่อคิเวที่สุดแสนหวานในจิตใจ ขณะรับประทานอาหาร ท่านบอกลูกว่า “ลูกต้องจดจำพ่อคิเวตลอดเวลาที่รับประทานอาหาร ไม่ใช่เพียงแค่เริ่มต้นรับประทานอาหาร” ท่านเดินกับผู้เป็นที่รักพูดกับเพื่อน... และทำทุกสิ่งกับพ่อคิเวเช่นนี้ในทุกขณะ เช่นที่ในเวลากลางคืนเพื่อนนักเรียนสองคนที่สนิทกันมากได้แยกย้ายไปนอนที่บ้านตัวเอง แล้วเมื่อถึงเวลาเช้าทั้งสองไปโรงเรียน หรือทำกิจกรรมด้วยกัน ในทำนองเดียวกัน แต่พ่อพรหมามิเคยอยู่โดยปราศจากพ่อคิเว ทั้งสองไม่เคยแยกจากกันแม้แต่เวลากลางคืน พ่อพรหมากล่าวว่า “ฉันกำลังนอนกับพ่อคิเว” ท่านมีความสัมพันธ์ด้วยความรักและการจดจำระลึกถึงอย่างลึกซึ้งต่อพ่อคิเว

"พ่อศิวะผู้นิราการ (ไม่มีร่างกาย) ได้วางพ่อพรหมาผู้สาการ (มีร่างกาย) ไว้เบื้องหน้าเป็นตัวอย่างให้ลูกผู้สาการ (มีร่างกาย) เห็นในทางปฏิบัติและทำตามอย่างง่ายดาย เพราะเมื่อใครเห็น ผู้เป็นแบบอย่างที่ดีและทรงพลังก็ง่ายต่อการทำตาม พ่อศิวะให้ พ่อพรหมาเป็นสัญลักษณ์ความรักต่อลูกผู้มีความรัก พ่อศิวะให้ ศรีมัต (หนทางสูงส่ง) แก่ลูกทุกคนในการทำตามพ่อพรหมา"

เรียบเรียงโดย พรหมากุมารี สาริกา
นักข่าวพิเศษ แผนกสื่อประสม
สำนักงานใหญ่พรหมากุมารี รัฐบาลสถาน
ประเทศอินเดีย

แปลโดย ศูนย์สุวรรณภูมิ
สมาคมพรหมากุมารี (ประเทศไทย)
ไลน์/โทร 08 9813 2713
Email: suvarnabhumi@brahmakumaris.org

